ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **O. G.**, zastoupeného Mgr. Irenou Zelenkovou, advokátkou se sídlem Praha 3, náměstí W. Churchilla 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 2011, č. j. 28 Az 12/2011 - 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 9. 2011, č. j. 28 Az 12/2011 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2011, č. j. OAM-205/VL-07-ZA12-2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žalobcem tvrzené obavy z pronásledování v zemi původu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 9. 9. 2011, č. j. 28 Az 12/2011 - 41, zamítl.

V odůvodnění rozsudku krajský soud zhodnotil, že žalovaný vycházel z informací získaných od žalobce, které doplnil standardním souborem informací hodnotících situaci v zemi původu, a to z obvyklých informačních zdrojů. Dle těchto zjištění žalobce přicestoval do ČR v březnu 2009 a v tomtéž měsíci požádal o udělení mezinárodní ochrany. Za důvod svých potíží označil členství (místopředseda) v nevládní studentské

organizaci „*Greater Tomorrow Youth Organisation*“ (dále jen „GTYO“), která působila na univerzitě v Port Harcourtu. Žalobce na této univerzitě studoval geologii, avšak ve třetím ročníku byl pro své aktivity v GTYO vyloučen. Tato organizace bojovala za osvětu mládeže, informovala o problému AIDS, důležitosti vzdělání, upozorňovala na politický zmatek atd. Žalobce potvrdil, že organizace GTYO nespolupracovala se žádnou politickou stranou. Samotný žalobce byl v jednom případě unesen neznámými lidmi, mučen a pálen; došlo i k únosu jeho bratra. Tyto události spojoval žalobce právě se svým členstvím v GTYO. Žalobce rovněž tvrdil, že byl zavražděn předseda této organizace a že vláda chtěla jejich organizaci využít ve volbách k tomu, aby agitovali mládež a ta následně volila určené politické strany; GTYO měla pomáhat i v prezidentských volbách, s čímž však nesouhlasila. Po žalobci samotném bylo žádáno, aby se zapojil do členství v jedné z politických stran, kterou však nedokázal konkrétně označit názvem (uvedl, že politické strany zná jen podle zkratek). Uvedl také, že se neobrátil o pomoc na žádné orgány; únos bratra řešil s policií jeho otec, ale policie zůstala nečinná.

Z hlediska hodnocení skutkového stavu krajský soud poukázal na rozpory ve výpovědích žalobce. Šlo o dobu únosu jeho bratra; jednou tvrdil, že byl unesen v březnu 2009, podruhé, že únos bratra řešil s bílým mužem, kterého naposledy viděl v lednu 2009 (tj. k únosu by muselo dojít před lednem 2009 – doplněno NSS). Okamžik vyloučení ze studia žalobce nejdříve umístil do března 2009, avšak v druhém pohovoru (v lednu 2011) hovořil o listopadu 2008. Časový nesoulad a zjevné nelogičnosti v žalobcově příběhu vedly krajský soud k závěru, že jde o události cíleně smyšlené, vedené snahou legalizovat si pobyt v ČR. Krajský soud vyhodnotil, že s ohledem na to, jak se žalobce prezentoval (student vysoké školy, místopředseda nevládní studentské organizace), lze u něj předpokládat nemalou míru inteligence. Přestože krajský soud připustil odlišnou mentalitu a sociálně kulturní podmínky prostředí, nemohl odhlédnout od popsaných rozporů ve výpovědích, neurčitých odpovědí a od celkové neznalosti politického prostředí Nigérie; ta pouze svědčí o nevěrohodnosti a zjevné účelovosti žalobcových tvrzení. Celková neznalost konkrétnějších reálií (neznámé osoby, neznámý bílý muž, neznalost politických stran apod.) a zjevné nesrovnalosti v jeho příběhu, tak nedovolily krajskému soudu žalobcově verzi uvěřit. Krajský soud dodal, že žalobce nepředložil žádné důkazy, které by alespoň částečně dokladovaly pravdivost jeho příběhu; při úvahách o věrohodnosti žalobcova příběhu hodnotil veškeré dostupné informace, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl.

Krajský soud tak, vzhledem k účelově smyšlenému příběhu žalobce, neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalobce pak ani nesplňoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.

Rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vycházel z obsahu správního spisu žalovaného, avšak dostatečně neprozkoumal a nezohlednil všechna žalobní tvrzení; nevycházel ze všech tvrzení stěžovatele, která vyplývají ze správního spisu. Stěžovatel jako jeden ze svých problémů uváděl problémy se skupinou osob v zemi původu a následnou nečinnost státních orgánů. Tvrdí, že byl v zemi původu opakovaně napaden skupinou osob z důvodu příslušnosti k určité menšinové politické skupině. Ačkoliv se nevládní studentská

organizace GTYO prezentovala jako apolitická, to se změnilo ve chvíli, kdy její členové začali být pronásledováni z důvodu neochoty účastnit se volební kampaně a podpořit vládní politickou skupinu. Stěžovatel byl pod nátlakem agresorů, neboť, ač byl politicky neaktivní, byl nepřímo pro politické účely bonitní. Se svými problémy ve vlasti se neobrátil na tamní orgány, protože měl za to, že policie a další instituce o této situaci ví, avšak záměrně ji neřeší. Ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že násilí k prosazování politických cílů je v Nigérii běžnou praxí. Policie v Nigérii svou nečinností přispívá k porušování práv občanů. Za této situace lze jen stěží vytýkat stěžovateli, že se neobrátil o pomoc na instituci, která se sama chová protiprávně.

Krajský soud konstatoval nevěrohodnost stěžovatele mimo jiné proto, že při pohovorech nedokázal pojmenovat aktivní politické strany v zemi původu a neuváděl konkrétní jména osob, se kterými se setkal. Současně uvedl, že u stěžovatele lze očekávat nemalou míru inteligence. Dle stěžovatele je takový postup soudu nesprávný a nemá zákonnou oporu ani oporu ve spise.

Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť návrat do vlasti může ohrozit jeho život.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost a navrhl její zamítnutí. Poukázal přitom na zmatečnost kasační stížnosti; na jednu stranu se tvrdí apolitičnost GTYO a na druhou stranu je této organizaci přiřazován politický podtext. Žalovaný má za to, že výpovědi stěžovatele se jeví jako nevěrohodné.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tedy přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s. Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, příp. v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Nejvyšší správní soud shledal, že je nutné posoudit, zda krajský soud nepochybil při konstatování nevěrohodnosti stěžovatele; pokud by tomu tak bylo, mohl by mít takový postup dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tak konstatoval přijatelnost kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval postupem krajského soudu, v rámci kterého označil stěžovatele za nevěrohodného a jeho příběh za účelově smyšlený. Vyhodnocení nevěrohodnosti bylo stěžovatelem v kasační stížnosti zpochybněno, byť pouze v poměrně obecné rovině; stěžovatel tvrdil, že tvrzení o jeho nevěrohodnosti považuje za nesprávné, nepodložené zákonnou úpravou a nedoložené spisovým materiálem.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za potřebné poukázat na fakt, že v napadeném rozhodnutí nebyla tvrzení stěžovatele vyhodnocena žalovaným jako nevěrohodná či účelově smyšlená, jak je tomu v rozsudku krajského soudu. Žalovaný například v napadeném rozhodnutí uvedl, že *„nepopírá, že výše jmenovaný v průběhu správního řízení uvedl skutečnosti, svědčící o tom, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod“*. Jakkoli nad některými tvrzeními stěžovatele žalovaný vyjádřil určitý podiv, nevěrohodnost stěžovatele explicitně konstatována nebyla a jeho obavy z pronásledování byly žalovaným výslovně vyhodnoceny jako neopodstatněné. V žalobě na zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatel brojil především proti tomu, že se žalovaný nedostatečně zabýval všemi skutkovými okolnostmi případu. Následně ve vyjádření k žalobě žalovaný poprvé poukázal na to, že podle internetových, všeobecně dostupných zdrojů, organizace GTYO neexistuje, přičemž se ji nepodařilo dohledat ani na webových stránkách univerzity v Port Harcourtu; internetové zdroje neznají ani jméno stěžovatele. Z toho žalovaný dedukoval, že to přinejmenším vrhá stín na pravdivost tvrzení stěžovatele, a vyslovil své pochybnosti o věrohodnosti jeho výpovědi. Krajský soud nařídil na 31. 8. 2011 jednání, na které se dostavili jak stěžovatel, tak zástupce žalovaného. Podle protokolu o jednání položila samosoudkyně stěžovateli tři otázky, přičemž ho upozornila, že s ohledem na určitou časovou prodlevu pochopí, pokud jím uváděná data nebudou přesná, případně si na ně již stěžovatel nevzpomene. Stěžovatel byl dotázán, kdy nastoupil na univerzitu, kdy byl ze studia vyloučen a zda jeho rodiče a sourozenci stále žijí v Nigérii. Následně vystoupila zástupkyně žalovaného s poukazem na rozpornost některých tvrzení stěžovatele; konstatovala, že jeho příběh nelze hodnotit jako věrohodný. Na to stěžovatel reagoval tím, že si není vědom, že by uvedl data vyloučení ze studia odlišně, a uvedl, že možná byla chyba v tlumočení. Následně se samosoudkyně ještě stěžovatele dotázala, zda je v kontaktu s rodinnými příslušníky a proč je nepožádal, aby mu zaslali nějaké důkazy ke tvrzeným skutečnostem. Poté, co žádná ze stran nenavrhla doplnění dokazování, bylo dokazování skončeno. Krajský soud žalobu následně zamítl, přičemž veškerou svou stěžejní argumentaci založil na tom, že příběh stěžovatele je nevěrohodný a účelově smyšlený; takový příběh nezakládá podle krajského soudu možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Jak již bylo uvedeno, žalovaný v napadeném rozhodnutí polemizoval s některými tvrzeními stěžovatele, ale jeho věrohodnost jako takovou nezpochybnil. Důvodem pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu tak bylo, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti

nelze považovat za azylově relevantní. To, že žalovaný nevěrohodnost tvrzení stěžovatele namítl až ve vyjádření k žalobě a na jednání před soudem, nemůže samo o sobě zvrátit již daný obsah napadeného rozhodnutí a hodnocení skutkového stavu věci provedené v době vydání rozhodnutí. Tvrzení o nevěrohodnosti stěžovatele ze strany žalovaného, vznesené až v rámci žalobního řízení, hodnotí Nejvyšší správní soud jako snahu pozměňovat a doplňovat obsah napadeného rozhodnutí a měnit již jednou zjištěný skutkový stav. Skutková zjištění, na nichž stojí správní rozhodnutí, jsou výsledkem procesu dokazování a hodnocení zjištěných skutečností v době vydání rozhodnutí. Žalovaný proto nemůže dodatečně přehodnocovat skutkové závěry, které již jednou zhodnotil a vyjádřil v napadeném rozhodnutí. V žalobním řízení je pak krajský soud vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přehodnocení skutkových závěrů přísluší soudu toliko v případě, kdy na jednání opakuje dokazování nebo doplní důkazy nové (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a celý takto doplněný skutkový stav znovu kompletně vyhodnotí.

V nyní posuzovaném případě krajský soud pochybil, založil-li svůj závěr o nedůvodnosti žaloby výhradně na nevěrohodnosti stěžovatele, kterou si sám dovodil (po provedeném jednání) a která přitom nebyla žalovaným ve správním řízení vůbec shledána. K této problematice se zdejší soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Azs 17/2011 – 190, dle kterého *„[v] případě, že správní orgán vycházel v rozhodnutí o mezinárodní ochraně z toho, že tvrzení žadatele jsou věrohodná, krajský soud nemůže tuto úvahu správního orgánu nahradit a teprve v řízení před krajským soudem konstatovat nevěrohodnost žadatele. Krajský soud je při přezkumné činnosti vázán žalobními body a ze závěru žalovaného o věrohodnosti žadatele (i implicitního) musí v rámci přezkumu rozhodnutí vycházet.*“ Tento obecný závěr ovšem platí za situace, kdy krajský soud vychází jen z důkazů provedených ve správním řízení, přičemž tyto důkazy vyhodnotí odlišně od správního orgánu.

Je třeba připomenout, že správní soudnictví je vystavěno na principu tzv. „plné jurisdikce“. Ten se do správního soudnictví promítá tím, že ačkoli rozhodující je skutkový stav, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, soudu nic nebrání doplnit dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s.; ve svém rozhodnutí potom vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Nejvyšší správní soud se principem plné jurisdikce zabýval podrobně ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, v němž konstatoval: *„Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. Východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako „odvolací řízení“*

v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“

Posuzováno touto optikou je zřejmé, že krajský soud vykročil při zjišťování skutkového stavu věci a jeho hodnocení mimo rámec svých procesních limitů.

Především nelze přehlédnout, že kromě principu plné jurisdikce, podléhá řízení před správními soudy dalším důležitým pravidlům; mimo jiné jde o přísnou dispozitivnost řízení, tedy o pravomoc soudu zabývat se žalobou pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Výjimku z této zásady představuje pouze § 76 odst. 2 s. ř. s. (tj. vyslovení nicotnosti rozhodnutí) a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (tj. situace, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí brání jeho přezkumu v mezích žalobních bodů – viz například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, část VI., publikované pod. č. 1546/2008 Sb. NSS). Při přezkumu rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany lze vykročit mimo rámec žalobních bodů rovněž v případě, kdy by striktní aplikace § 75 odst. 2 s. ř. s. vedla k porušení principu zákazu *non-refoulement* (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 – 75).

V dané věci ovšem otázka věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu, respektive jeho tvrzení, žalobou nastolena nabyla. Jde o logický důsledek výše již zmiňovaného faktu, že žalovaný tuto věrohodnost výslovně nerozporoval; žaloba tak polemizovala s (jinými) důvody, na nichž byl založen negativní výrok rozhodnutí žalovaného. Pokud tedy krajský soud doplnil na nařízeném jednání dokazování (proti čemuž nelze principiálně ničeho namítat), přičemž se však zaměřil na posouzení důvěryhodnosti stěžovatele (která přezkoumávaným správním rozhodnutím nebyla zpochybněna), bylo jeho povinností vyložit, proč vykročil mimo rámec žalobních bodů a jaký ze shora uvedených zákonných důvodů ho k tomu opravňoval. To však krajský soud neučinil. Jak již bylo uvedeno, kromě obecných důvodů prolamujících dispoziční zásadu [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., § 76 odst. 2 s. ř. s.] by v úvahu připadaly pouze případy, aktivující princip *non-refoulement*, ve smyslu čl. 33 Ženevské úmluvy či čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, body 22 – 23, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS); to však u této konkrétní dílčí otázky bylo pojmově vyloučeno, neboť žalovaný ji *implicite* vyřešil ve prospěch stěžovatele.

Druhý procesní deficit, plynoucí ze způsobu dokazování prováděného krajským soudem, spočívá v tom, že stěžovateli pravděpodobně nebylo zřejmé, k čemu otázky kladené mu soudem, směřují, respektive jaké skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho právní věci jimi mají být zjištěny (s ohledem na důvody, na nichž stojí rozhodnutí žalovaného, v kontextu žalobních námitek). Stěžovateli nebyla ani poskytnuta možnost na rozpory v jeho výpovědi odpovídajícím způsobem reagovat, snad až na jednu výjimku, kdy byl soudem na jednání vyzván k vysvětlení, proč uvedl různé okamžiky vyloučení ze studia. Přitom se stěžovatel bránil tvrzením, že k rozporu mohlo dojít chybou v tlumočení; krajský soud však tuto argumentaci v odůvodnění rozsudku vůbec nevypořádal. K odstranění jiných rozporů a nejasností, ve kterých nakonec krajský soud shledal nehodnověrnost jeho tvrzení, pak stěžovatel ani dotazován nebyl (například k neznalosti politických stran ve vlasti, kterou mu také krajský soud přičítal k tíži). Dokazování provedené krajským soudem přitom nepřineslo nic nového, co by již nebylo

zjištěno v rámci správního řízení – krajský soud tak fakticky vycházel jen ze zjištění, které vzal za podklad svého rozhodování žalovaný, přičemž tato zjištění odlišně vyhodnotil.

Krajský soud tedy založil veškerou svou argumentaci o nedůvodnosti žaloby nikoli na aprobování nosných důvodů rozhodnutí žalovaného, ale na označení tvrzení stěžovatele za nevěrohodná. Jak bylo podáno shora, tento postup krajského soudu byl nesprávný a tudíž je jeho celá úvaha *a priori* neudržitelná.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti dále, coby azylový důvod, tvrdil, že byl opakovaně napaden skupinou osob z důvodu příslušnosti k určité menšinové politické skupině, tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel řádně a včas neuplatnil v žalobním řízení, ač tak učinit mohl. Ostatně je nutno poukázat na to, že stěžovatel nikdy (ani ve správním řízení) netvrdil, že by byl příslušníkem menšinové politické skupiny. Vždy uváděl, že GTYO byla apolitická.

O žádosti o přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek ze zákona.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud naznal, že je naplněn kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto mu nezbylo než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

V dalším řízení krajský soud přezkoumá zákonnost rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů; uzná-li existenci důvodů, které by jej opravňovaly vykročit mimo takto stanovený rámec přezkumu, odůvodní takový postup odkazem na některý ze shora uvedených zákonných důvodů.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu